

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

CAL FURGAR EN ELS
ARXIU PER RECUPERAR
LA SEVA OBRA

David Murillo
Bonvehí

Professor del
Departament de Ciències
Socials d'Esade

Xammar d'estiu

Quan Xammar sortia d'aquest món, jo hi entrava. Per als que hagin sentit campanes, conta la llegenda que Xammar pertanyia al món de la Catalunya que no va poder ser, la del primer terç del segle XX. Un de tants cronistes que, com tot el país, s'estavellarien contra les dictadures de Primo de Rivera i de Franco. Parlem de la Catalunya il·lustrada i europea, que s'emmirallava en el nord, llegia els diaris francesos a les Rambles i somiava en partits propis, liberals i moderns. El cas és que encara no sé com em va caure a les mans *Seixanta anys d'anar pel món*. L'edició antiga, la de Pòrtic, del 1974. Tampoc recordo si va ser abans o després de llegir Sagarra, entre les lectures de Pla i les de Gaziell. Probablement va ser després.

LLEGIR ELS GRANS CRONISTES catalans d'aquella època era i és una joia per a tot aquell que tingui sensibilitat històrica, curiositat intel·lectual i temps. També ho és per la sintaxi, la riquesa lèxica i la força expressiva d'aquest primer català normatiu. En el nostre cervell podem recrear el seu català dialectalitzat, comarcalitzat, amb aquella fonètica pre-TV3 que els barcelonauts ara només sentim en les velles cançons infantils de Xesco Boix o en les reemissions d'*El Cafè de la Marina* de TVE-Miramar. Una fonètica que a alguns ens porta a la nostra infància, a la casa dels avis, i que ha permès a

autors de la potència d'un Joan-Daniel Bezonoff edificar un món literari complet. Aferrats com aquests alguns estem a la nostàlgia de temps idealitzats, llegir aquests prohoms catalans ens permet somiar el que podríem haver arribat a ser com a país. Nostàlgia de la qual participen una part no pas petita dels qui escriuen en les planes d'aquest diari.

ARA TORNO A VEURE'M A MI MATEIX, escarxofat a la banyera, amb l'aigua definitivament ja massa freda, engolint amb fruïció les aventures d'aquest gran periodista i aventurer, burgès, liberal i catalanista, que fou Eugeni Xammar. El Xammar de les seves memòries. Un cop enllestida la lectura, després de treure'm el barret que no duia (que diria Pla), vagarejaria per llibreries, preferiblement de vell, a la cerca i captura de la seva obra completa. Poca cosa: quatre volums, tots breus, de cartes i cròniques. D'aquí faria un salt i l'aniria a trobar en

La seva lectura permet contrarestar l'embafament mediàtic sobre Gaziell i el seu llòbrec missatge sobre la Catalunya derrotada

els anys alemanys del jove Pla, a Berlín. Molt més tard, és clar, es publicaria la biografia de Quim Torra, arribaria l'Any Xammar i, encara més recentment, el reconeixement a la persona en forma de "Programa Internacional de Comunicació i Relacions Públiques Eugeni Xammar". No hi ha més.

ELS PODRIA PARLAR DE LES SEVES columnes, les seves frases esmolades, del seu irredemptisme. El millor, però, és que el descobreixin vostès mateixos. O que el rellegeixin. L'agost dona per fer això i més. Amb el temps, òbviament, relativitzes el personatge, hi guanyes distància, imagines les trampes que Xammar o el seu cronista i hagiògraf, Josep Badia, van fer sobre la seva figura. Els retocs i els embelliments, les renúncies, manipulacions i, al capdavant, les conseqüències de tota una vida dedicada a fer "feines alimentícies", que diria ell. La molt discutible entrevista a quatre mans amb l'aprenent de dictador Adolf Hitler, l'afer de la revista *Destino...* La lectura (o relectura) de Xammar també té una virtut no poc especial per als temps que corren: permet contrarestar l'embafament mediàtic al voltant de Gaziell i el seu llòbrec missatge sobre la Catalunya derrotada, mesella, anarquista i incapaç de confiar en els seus dirigents. A veure si, a còpia de llegir Xammar i posats a rescatar clàssics, algú furga en els arxius per recuperar la seva obra.

Naps i cops

Anna Ballbona

Vergonya

Les agències de notícies explicaven ahir que 30 dels immigrants que han saltat la tanca transfronterera entre Espanya i el Marroc, a Melilla, ja són a Barcelona. Al centre d'internament per a immigrants (CIE) de la Zona Franca. Segurament l'agost serveix per a una altra cosa, per fer declaracions com petards de Sant Joan, per rostir-se a la platja o per valorar els beneficis del turisme i les seves grans xifres a Barcelona. Un estiu més. Segurament l'estiu serveix per mirar cap a una altra banda, i la resta, ja ho trobarem al setembre. Però és que aquest estiu a Barcelona hi han arribat 30 ciutadans que no reben el nom de ciutadans. No perquè no en siguin mereixedors. Però no seran tractats amb la catifa vermella que s'estén a qui té diners per rascar-se la butxaca. Aquesta és la diferència, la vergonya i la hipocresia

Avui escric a aquests 30 ciutadans que dormen a Barcelona, rebuts i vigilats com delinqüents

de tot plegat. No sé com s'han de solucionar els intents d'entrades massives d'immigrants a Europa, però segur que com ara, no. No amb aquesta baixesa humanitària i aquesta indignitat. No tractant-los com si fossin gossos.

Avui escric a aquests 30 immigrants, 30 ciutadans, que dormen a Barcelona, a recer d'una muntanya de Montjuïc que no coneixen, vigilats i rebuts com delinqüents. No sé com es diuen, mai els podrem veure els ulls, sempre seran una massa sense nom, sense empara, deixada de la mà de Déu. Ni nosaltres amb prou feines sabem què hi passa, en aquests CIE de la infàmia. Aquests 30 ciutadans hauran arribat a l'Estat portats per la desesperació, enlluernats per quina promesa. Mai podran trepitjar la platja de la Barceloneta, ni la Rambla o el Camp Nou. Quedaran en terra de ningú, en un Estat que no pot ser anomenat democràtic, oblidats per tothom, potser només requerits per una família esglaiada. No em podran llegir, però avui escric a aquests 30 ciutadans engarjolats, atrapats a Barcelona, de la qual no es podran endur ni una postal de mentida. Aquest article no porta cap moralina: és només l'impuls de la vergonya, vergonya perquè això passi, encara, al nostre país.

EL
DIBUIX

Fer

